

1. „Čistunac“

23. FEBRUAR 1989.

Džon Bon Džovi bi da me izbubeca. Pesnicama me udara po ispruženim dlanovima. Pre svakog nastupa grupe izvodimo isto boksersko zagrevanje, trik koji sam naučio od oca. Samo, ovoga puta je drugačije. U njegovim udarcima sad ima malo više snage. Možda u svetlucavom kaputu do zemlje, uskim kožnim pantalonama i s dugom kosom izgleda poput devojke, ali njegovi udarci me i te kako peku.

Ovde u Noksvilu u Tenesiju, na Starom jugu Amerike, deset hiljada obožavalaca zbililo se unutar stadiona i vrište za Bon Džovijem. Buka je zaglušujuća. Džon stoji na bini, naspram mene, iza teške crne zavese.

Doviknem mu samo jednu reč. „Čistunac!“

Lice mu se zgrči i još jače me udara po dlanovima. U ovom trenutku njegov bend je najpopularniji na svetu. Treći album, koji ih je i proslavio, *Slippery When Wet*, prodao se u osam miliona primeraka samo u Americi, zadržao se na vrhu top-lista petnaest nedelja i dao dva prvorazredna singla: *You Give Love A Bad Name* i *Livin' On A Prayer*. Trenutno aktuelni album, *New Jersey*, takođe je izbio na prvo mesto i za četiri meseca se prodao u više od dva miliona primeraka.

Bon Džovi su superzvezde, ali, kao što uvek podsećam Džona, nisu ništa u poređenju s Led Cepelinom. S Cepelinima sam radio sedamdesetih godina, dok su ih obožavali kao bogove i kad im je ugled bio protkan pričama o nasilju, narkoticima, seksualnom preterivanju i mračnom opsednutošću okultnim.

Džon Bon Džovi, kao i svako dete sedamdesetih oduševljeno rokom, divi se Led Cepelinu. Međutim, iako Bon Džovi pravi odličan rokenrol spektakl, ploče su im ipak u „lakoj“ kategoriji, nisu na granici te primalne snage i opasnosti, a Džon je samo lepi maneken. Grupa Bon Džovi ide sigurnim putem, pripada normalnim tokovima. Oni su ono što Amerikanci vole da nazivaju „čistuncima“.

Pogledam Džona u oči. „Čistunac.“

Strašno bi voleo da me obori na zadnjicu, ali nije dovoljno krupan.

Dva minuta do početka programa. Sad i ostala četiri člana benda stoje s nama u polumraku. Gitarista Riči Sambora nosi filcane šešir s obodom, dugi kaput od bele kože, crni prsluk, crne farmerke i kaubojske čizme – liči na poslednjeg gradskog revolveraša; basista Alek Džon Sač preko svilene košulje ima teksas jaknu bez rukava, grubo je izbrijan, mršave konture lica izražene su mu trunkom ajlajnera oko tamnih očiju, a cigareta mu visi u uglu usana; klavijaturista Dejv Brajan ispod kožnog prsluka nema košulju, a rutavi umeci za kosu padaju mu niz leđa; bubnjar Tiko Tores je sav u belom, a zbog zdepaste konstitucije i tamnog tena deluje kao kolumbijski bokser srednje kategorije.

Menadžeru turneje Polu Korzilijusu dajem signal pomoću dva bleska džepne lampe – spremni smo za polazak. *The Boys Are Back In Town* grupe Tin Lizi odjekuje preko ozvučenja. Korzilijus uzvraća signal: svi su na svom mestu – moj bezbednosni tim i tehničari za osvetljenje i zvuk.

Prelazimo u mrak: svetla se prigušuju, a urlik rulje zvuči neverovatno. Vazduh ispunjava slatkasti miris droge dok magla od suvog leda puzi po sceni. Počinje uvodni snimak benda – grmljavina bubnjeva iz *Lay Your Hands On Me*.

Adrenalin struji kroz vene. Džon me grli, osmehuje se, a onda se razdvajamo. Bliski smo, kao braća. Okrene se i istrčava na binu. Ovo je trenutak kad nastupa strah. Moj posao je da Džon bude bezbedan, ali kad izađe na scenu, svako mu može prići – isuviše revnosni obožavalac ili, još gore, neki drogirani idiot. Od tog trenutka moram da postupam po instinktu.

Arena ima visok plafon, a kose terase i sedišta u potpunosti je okružuju. Dok Džon duž scene trči napred-nazad, masa izbezumljeno reaguje, oni najbliži sceni mogu da pruže ruke i dotaknu ga. I bez obzira na to što mu govorim, on će se u jednom trenutku zaleteti u publiku. Zato imam tim sastavljen od četvorice muškaraca koji stoje blizu bine. Svi su pažljivo odabrani među lokalnim osobljem za ovakve prilike i spremni da okruže Džona i zaštite ga ako skoči među sedišta. Proučavam publiku sa svih strana, tražim bilo šta neuobičajeno – nekoga ko stoji ali ne uživa, ne peva uz bend. Članovi mog bezbednosnog tima postavljeni su oko bine i posmatraju šta ti ljudi žele da urade. Dva iskusna momka samo patroliraju duž prvih dvadeset redova. Kad se dovoljno dugo baviš ovim poslom, razvije ti se šesto čulo koje pomaže da primetiš čudake, one koji predstavljaju opasnost. I to ne samo kad je bend na bini – otkad se vrata otvore, šetam duž ograde, pored publike, svuda; posmatram, osluškujem, proveravam je li sve pod kontrolom.

Večeras – kao i svake večeri – Džon se ubija od posla. Uvek govori o najvećim frontmenima rokenrola, a večeras se i sâm nalazi gore, među najboljima. Ovo je pedeset treći nastup na svetskoj turneji Bon Džovija i oni su u usponu, ali ipak... Ja nosim majicu Led Cepelin i kad me Džon pogleda s bine, pokažem Cepelinov logo na grudima i usnama naglašeno

izgovorim „čistunac“. Džon mi pokaže srednji prst. Tiko vidi šta se dešava i gađa me bubnjarskim palicama koje mi proleću na nekoliko centimetara od glave.

Koncert je dobar, veoma dobar i Džon se zabavlja dok devojke u prvim redovima podižu majice i pokazuju mu grudi. Kad Tiko ima solo deonicu na bubnjevima, Džon prošeta do ivice bine i proćaska sa mnom, u isto vreme pripremajući sebi koktel. Na stočiću se nalaze votka, sok od brusnica i led. On to naziva „Skok u propast“. Sruči ga u dva duga gutljaja pre nego što ponovo izleti na centar bine.

Riči je jednako dobro raspoložen. U pesmi *Livin' On A Prayer* svira vokoder, pevajući u deo za usne koji je cevčicom priključen za gitaru. Ali umesto da napravi „vah-vah“ zvuk s ploče, iskoristio je priliku za malo podsvesnog reklamiranja i ponavlja: „Kupite majicu! Kupite majicu!“ Onda pogleda Džona i obojica prasnu u smeh. Zatim zajedno nestaju iza Tikovih bubnjeva i trče niz stepenice do prostorija ispod bine gde bend čeka pre nego što se vrati na bis.

Postoje tri prostorije, svaka je obložena crnom tkaninom i osvetljena desetinama upaljenih belih sveća. Jedna soba je za Džona, druga za Ričija, a treća za Tika, Aleka i Dejva. Čak i u bendu kakav je Bon Džovi, gde su svi veoma bliski, uvek postoji neka vrsta hijerarhije. U Džonovoj sobi su peškiri, majica da se presvuče i „Skok u propast“ s ledom.

Alek stoji na ulazu u Džonovu sobu i zove me pokretom ruke. Ima mali problem i potrebna mu moja pomoć – u susednoj prostoriji se nalazi jedna grupi devojka koja se progurala iza scene. Obojica znamo kako je tamo dospela – pružajući usluge članovima Bon Džovijevog tima za turneju. A što je najvažnije, Alek smatra da je ona najružnija žena u Noksvilu, ako ne i u celoj državi. Zatičem je kako uzbuđeno razgovara s očito nezainteresovanim Dejvom Brajanom. Dok Dejv tapka oznojene grudi i čelo peškirom, ja izvodim devojku iz sobe, objašnjavajući da bend odmah mora da se vrati na scenu.

„Hoću da vidim Aleka!“, viče preko ramena dok je krupni pripadnik obezbeđenja, stežući je za podlakticu, brzo izvodi kroz požarni izlaz. Zovem Dejva i Tika iz njihovih soba, a zatim Džona i Aleka, pre nego što proverim šta radi Riči. On sedi na metalnoj stolici na rasklapanje, s nogama na stolu i zadovoljno pijucka brendi. Brendi je francuski, Luj XIII, i košta hiljadu dolara po flaši. Na stolu je kristalna boca, u pepeljari dogoreva džoint, a na kutiji za CD je izvučeno pet linija kokaina. Najčešće sakrivamo kokain od Džona pošto ne voli da bude razbacan unaokolo. On ne koristi kokain. Nikad ga nije koristio. Prilično je oprezan za rok zvezdu, čak se može reći da je uzdržljiv, radije se otkači uz dobro crno vino.

„Ma, jebote, nemoj mi reći“, smeje se Riči, podižući dlanove, „Još uvek sam čistunac!“

„Nećeš biti kad stignemo u Vegas!“, kaže Džon. „Naš dečko će ga rasturiti!“

Naš dečko je Frenk Bruno, britanski bokser teške kategorije, koji će se za dva dana sukobiti s „gvozdenim“ Majkom Tajsonom, najstrašnijim bokserom na svetu, u borbi za titulu svetskog šampiona u teškoj kategoriji. Moj otac Džordž je Brunov trener, pa za taj meč imamo sedišta uz ring.

Dok izvodi bend na bis, Džon počinje da skandira: „Bruno! Bruno! Bruno!“

Po silasku s bine, pokrивam Džonova ramena velikim belim peškirom i krećemo ka garderobi. Vadim dve flaše piva iz sanduka s ledom i dodajem mu jednu.

„Brzo se istuširaj“, kažem. „Moramo da stignemo na avion.“

Trideset minuta kasnije tri limuzine voze različite članove grupe Bon Džovi i predgrupu Skid Rou do avionske piste u predgrađu Noksvila, gde su dva lier džeta spremna da nas prevezu u Las Vegas. Bon Džovi na turnejama koriste svoj privatni avion, ali vazduhoplovni zakoni velikim i bučnim

avionima ne dozvoljavaju noćno sletanje blizu naseljenih mesta, pa su zato iznajmili manje avione tipa *lie* po ceni od dvadeset hiljada dolara. Benda koji nedeljno zarađuje milion dolara lako je da priušti takvu vrstu ekstravagancije.

Sem toga, dvadeset hiljada je sitniš u poređenju s novcem koji gube odlaganjem rasprodanog koncerta, prvobitno zakanog za isto veče kad i meč. Džon je naredio da se nastup otkaže čim sam mu rekao datum. Nikad ranije nije gledao boks-meč uživo, a kamoli svetski šampionat u teškoj kategoriji. Štaviše, ovo je borba između najstrašnijeg boksera na zemljinom kugli i čoveka koji je postao Džonov prijatelj. Pre tri meseca, Frenk i moj otac došli su na jedan od četiri nastupa Bon Džovija u Londonu i posle nastupa bili počasni gosti za stolom benda tokom zabave u noćnom klubu *Skitnica*. Od te noći Džon neprestano priča o borbi.

U prvom avionu su Džon i njegov brat Toni, Riči i Alek i gitarista grupe *Skid Rou, Dejv „Zmija“ Sabo*. U zadnjem delu uzane kabine sedim ja pored Doka Magija, menadžera Bon Džovija, zdepastog, okruglog Amerikanca italijanskog porekla, ovalnog lica, koji mnogo liči na Denija De Vita. Četvorosatni let brzo prolazi uz ohlađeni šampanjac i uzbudljive razgovore o borbi. Kako avion počinje da se spušta, svetla Las Vegasa sijaju u plavocrnoj pustinjskoj noći a mi, pijani, predviđamo Brunovu pobedu nokautom u prvoj rundi. Dok je u malenom toaletu u zadnjem delu kabine, pa se Riči olakšava u jednu od praznih flaša šampanjca.

Moj mlađi brat Sajmon, tatina desna ruka, dočekuje nas na aerodromskom prilazu i bela limuzina odvozi nas do hotela *Aladin* na blistavom, neonski osvetljenom Bulevaru Strip. Džon je iscrpljen i pijan, ali odlučuje da bi trebalo popiti još po jedno piće pre počinka. Nema potrebe da pitam gde je šank: već u predvorju se čuje bučno pevanje Brunovih navijača. Dvesta Engleza se okupilo u baru, svi nose fudbalske majice ili majice s Brunovim likom, a neki su se umotali i u zastave – crveno-belo-plavu britansku zastavu ili zastavu s

crvenim krstom sv. Đorđa. Flaše i čaše podignute su u vazduh dok debeli muškarac u beloj majici kratkih rukava, isflekanog od piva, bučno predvodi gomilu u pevanju britanske himne. Prepoznajem neka lica u gomili: obožavatelji boksa koje poznajem godinama i nekoliko ozloglašanih tapkaroša.

Džon se izgleda zamislio, ali se široko osmehuje. Sajmon nas nudi burbonom i Džon predlaže zdravicu „za Velikog Frenka“. Okrećem se i ugledam momka u engleskom dresu koji stoji na nekoliko metara od nas i netremice gleda u Džona.

„Je li to Džon Bon Džovi?“, pita.

„Jeste.“

„I on je na Brunovoj strani?“

„Nego šta.“

„Ej!“, uzvikuje svojim prijateljima i tetura se do njih, upirući prstom prema Džonu. Razmišljam o tome da izvedem Džona odatle – u prostoriji ima mnogo krupnih momaka i svi su veoma pijani i uzbuđeni. Ali, dok se pomeram ka njemu, čuje se glasan usklik Brunovih navijača kojima je upravo rečeno da je Džon Bon Džovi ovde i da je i on Brunov navijač. Za svega nekoliko sekundi dvesta momaka više, aplaudira i maše Džonu. On se smeje i odmahuje im dok oni uz melodiju hita *Guantanamo* pevaju „Džon Bon Džovi! Jedan je Džon Bon Džovi!“

Odjednom nam prilaze momci koji žele da se rukuju s njim, nude se da plate piće i vade papiriće i pivske podmetače da se Džon potpiše. Toliko od samo jednog pića pre nego što pođemo u krevet. Konačno izlazimo iz bara – umorni, pijani i promukli od pevanja – već je četiri ujutru.

U mojoj sobi svetli crvena lampica na telefonskoj sekretarici. Pritiskam dugme za preslušavanje i čujem očev glas – želi mi dobrodošlicu u Vegas. Hoće da se nađem s njim za doručkom u hotelu *Hilton*, u osam. Imam samo četiri sata da se naspavam i otreznim. Duboko uzdahnem, išutiram cipele i ispružim se na mekom krevetu.

Gledam naviše u Frenka Bruna, uzdignutih ruku, a telo Majka Tajsona leži pred njegovim nogama; istog trenutka budi me piskava zvonjava telefona. „Kasniš“, kori me tata. „Dovlači se odmah ovamo.“